

Wegwijzer in de Bijbel

Het verhaal van de Bijbel op eenvoudige manier verteld

38. De Naam van de HEER

Bijbelgedeelte: Exodus 33:1-36:7 en 39:32-40:38

De ontmoetingstent

Na de gebeurtenissen met het gouden stierkalf, zei de HEER dat Hij niet meer Zelf met het volk zou meegaan naar het beloofde land, omdat ze onhandelbaar waren en de HEER hen onmiddellijk zou doden als ze Hem weer ongehoorzaam zouden zijn. Het spreekt in hun voordeel dat ze hier enorm van schrokken en in rouw gingen. Vanaf dat moment droeg niemand meer sieraden tot ze in het beloofde land waren gekomen.

Mozes zette een ontmoetingstent buiten het kamp. Iedereen die tot de HEER wilde bidden, kon daarheen gaan. Als Mozes daarheen ging, gingen alle mensen in de ingang van hun tent staan, en keken Mozes na, totdat hij in de ontmoetingstent was. Daar sprak de HEER persoonlijk met Mozes, zoals mensen met elkaar spreken. Dan stond de wolkkolom bij de ingang van de tent, zodat niemand daarin kon kijken of gaan. Als de mensen de wolk zagen, bogen zij voor de ingang van hun tent neer voor de HEER.

Omdat de HEER had gezegd niet Zelf meer met hen te zullen meetrekken, vroeg Mozes waarom Hij hem niet had verteld Wie er dan wel mee zou gaan. De HEER had gezegd: "Jou heb ik uitgekozen, jou ben ik goedgezind". Daarom vroeg Mozes: "Als dat werkelijk zo is, laat mij dan weten wat uw plannen zijn. Dan leer ik u kennen en weet ik zeker dat u mij goedgezind bent. Vergeet toch niet dat deze mensen uw volk zijn". Daarop antwoordde de HEER "Moet ik dan zelf meegaan om je gerust te stellen?" Mozes zei: "Als u niet zelf meegaat, laat ons dan niet verder trekken. Hoe zou moeten blijken dat u mij goedgezind bent, mij en ook uw volk, tenzij u met ons meegaat? Alleen dan nemen wij immers een bijzondere plaats in onder de volken die de aarde bewonen". Dit was reden voor de HEER Mozes te verhoren: "Ik verzeker je dat ik zal doen wat je vraagt".

De Naam van de HEER

Toen vroeg Mozes of de HEER hem Zijn 'majesteit' of 'heerlijkheid' wilde laten zien. Hiermee bedoelde Mozes het gezicht van de HEER. Maar de HEER zei dat geen mens Zijn gezicht zou kunnen verdragen en meteen zou ster-

ven. Mozes mocht in een kloof op de berg gaan staan. De HEER zou dan langs de opening tussen de rotsen gaan en de ingang van de kloof dichthouden, totdat Hij voorbij gegaan was en Zijn naam had uitgeroepen. Dan mocht Mozes kijken en kon hij de HEER van achteren zien.

Voordat Mozes de berg weer op ging, moest hij eerst twee stenen platen zoals de vorige – die hij had kapot gegooid – maken. Daarmee ging hij de volgende ochtend in alle vroegte de berg op. De HEER deed wat Hij had gezegd, en riep Zijn Naam HEER uit. Daarbij zei Hij wat de betekenis van die Naam is: “Een God die liefdevol is en genadig, geduldig, trouw en waarachtig ... die schuld, misdaad en zonde vergeeft, maar niet alles ongestraft laat ...”. Hij beloofde een verbond te sluiten met het volk, en grote en machtige wonderen te doen om hen in het beloofde land te brengen. Er waren wel voorwaarden aan het verbond, die de HEER Mozes vertelde. Ze moesten zich houden aan Gods geboden; ze mochten geen verbond sluiten met de volken die in dat land woonden; ze mochten niet trouwen met de mensen daar; ze moesten alles wat met de goden van die mensen te maken had vernietigen, zodat de Israëlieten niet in de verleiding zouden komen die te aanbidden; ze mochten zelf geen afgodsbeelden maken; ze moesten de feesten en sabbatten houden; ze moesten op de voorgescreven manier offers brengen; ze moesten alles wat het eerst geboren en elk jaar het eerst geoogst werd voor de HEER apart houden; en ze kregen voorschriften voor het eten. Alles wat Mozes hoorde op de berg moest hij opschrijven, zodat iedereen kon horen of lezen wat het verbond inhield.

Mozes gezicht glanst als dat van een engel

Mozes bleef veertig dagen en nachten op de berg, en at of dronk niet in die tijd. De HEER schreef de Tien Woorden op de twee nieuwe platen die Mozes had meegebracht. Daarna ging Mozes de berg weer af.

Wat hij niet wist, was dat zijn gezicht glansde als dat van een engel. Iets van de heerlijkheid van God was op zijn gezicht gekomen, toen hij met Hem sprak. Toen Aäron en de andere Israëlieten dat zagen, werden zij bang voor Mozes en zij durfden niet naar hem toe te gaan. Maar Mozes riep Aäron en de leiders van het volk. Nadat zij aarzelend bij hem gekomen waren, vertelde hij hen wat er op de berg gebeurd en gezegd was. Daarna vertelde Mozes alles ook aan de andere Israëlieten. Aäron en de leiders

hielpen hem daarbij, want er waren heel veel mensen en die konden Mozes niet allemaal horen. Mozes “droeg hun op zich te houden aan alles wat de HEER hem op de Sinaï gezegd had”. Daarna deed Mozes een doek over zijn gezicht, zodat de andere mensen de glans op zijn gezicht niet meer konden zien. Deze doek hield Mozes altijd om, behalve als hij met de HEER in de ontmoetingstent sprak – en als hij sliep en at natuurlijk... Maar hij hield hem ook af als hij het volk vertelde wat de HEER hem gezegd had. Want de mensen moesten geloven wat hij zei, alsof de HEER Zelf tegen hen sprak.

De sabbat

Een van de belangrijkste dingen die Mozes moest zeggen, was dat de Israëlieten de zevende dag volledig rust – sabbat – moesten houden. Ze mochten daarop geen enkel werk doen, zelfs geen vuur aansteken. De dag moest helemaal gewijd worden aan de HEER. Dan konden zij bidden, naar Gods woord luisteren, nadenken over wat God allemaal had gezegd en gedaan – vooral hun bevrijding uit Egypte.

Mozes had dit al eerder gezegd, maar nu was het extra belangrijk, omdat het moment was gekomen dat de Tabernakel en alles wat daarbij hoorde gemaakt ging worden. Ook daaraan mochten zij op de zevende dag niet werken, ondanks dat dit allemaal voor de HEER was. Want ze zouden kunnen denken: ‘hoe eerder alles klaar is, hoe eerder we uit deze woestijn kunnen vertrekken naar het beloofde land’.

Het geschenk voor de HEER

De HEER had Mozes gezegd dat hij de Israëlieten een geschenk voor Hem moesten vragen voor de bouw van de Tabernakel en alle voorwerpen daarin. Nu de bouw ging beginnen, moesten alle stoffen, metalen, hout en edelstenen daarvoor klaar gelegd worden. “Mozes zei tegen de Israëlieten: ‘De HEER draagt u op hem geschenken te geven. Laat iedereen die daartoe bereid is iets aan de HEER afstaan: goud, zilver of koper, blauw-purperen, roodpurperen en karmozijnrode wol. Fijn linnen garen of geitenhaar, roodgeverfde ramsvellen, vellen van zeekoeien, acaciahout, lampolie, geurige specerijen voor de zalfolie en voor de reukoffers, onyxstenen voor de priesterschort of edelstenen voor de borsttas’”.

De mensen gingen naar hun tenten “en ieder die daartoe van harte bereid was” bracht Mozes wat hij of zij wilde bijdragen aan de Tabernakel. De HEER wilde dat ze het echt zelf met blijdschap gaven, en niet dat er met

veel gezocht en gesteun een Tabernakel kwam. Want wat had je daaraan als de mensen niet echt wilden? Veel vrouwen die konden spinnen gingen aan het werk om schapenwol of geitenhaar te spinnen. Andere vrouwen gingen garen maken.

De Egyptenaren moeten de Israëlieten wel heel veel hebben meegegeven, want op een gegeven moment was er zoveel aan de HEER geschonken, dat Mozes moest zeggen dat er genoeg was gegeven. Er was zelfs veel te veel...

Vakmensen voor de bouw

Er waren naast alle materialen natuurlijk ook vakmensen nodig om er iets van te maken. Niet wat zij zelf mooi vonden, maar precies zoals de HEER Mozes op de berg had laten zien. Maar hoe wisten die vaklieden dan wat ze moesten maken? Mozes kon geen foto's of bouwtekeningen maken.

Mozes vroeg alle vakmensen, die met metaal en hout konden werken, zich te melden. Maar dat was natuurlijk niet genoeg. Er waren ook mensen nodig die konden zeggen wát er gemaakt moest worden en hoe. Daarvoor wees de HEER twee mannen aan: Besaleël en Oholiab. Over Besaleël wordt gezegd: "Hij [de HEER] heeft hem uitzonderlijke talenten geschonken, wijsheid, vakmanschap en inzicht op allerlei gebied: hij kan ontwerpen maken en ze uitvoeren in goud, zilver, koper en brons, hij kan stenen snijden en zetten en hout bewerken en hij beheerst ook allerlei andere vaardigheden om ontwerpen uit te voeren". Oholiab had "verstand van wol weven, van borduren". Beide beheersten de technieken en konden zelf ontwerpen maken. Ook hadden ze de gave gekregen "hun kennis over te dragen" aan de andere vakmensen.

De Tabernakel is klaar

Zo ging iedereen die kon en was aangewezen van harte en ijverig aan het werk. Ze maakten alles precies zoals de HEER het wilde. Veel mensen kwamen kijken naar hun vorderingen. Op een dag lag alles klaar, en Mozes controleerde alles. Toen hij zag "dat de Israëlieten alles precies volgens de opdracht van de HEER hadden gemaakt, zegende hij hen".

De HEER zei tegen Mozes dat hij de Tabernakel op de eerste dag van de eerste maand – precies een jaar nadat zij uit Egypte waren vertrokken – moest opbouwen en alles op zijn plaats zetten. En zo deden zij.

Ook de HEER gaf Zijn goedkeuring aan alles wat gemaakt was, want toen de Tabernakel er stond, werd hij "gevuld door de majesteit [heerlijkheid] van de HEER". Overdag stond de wolkkolom boven de Tabernakel en 's nachts was het vuur daarin zichtbaar. Als de wolk opsteeg betekende dit dat de Israëlieten weer verder moesten trekken, achter de wolk- en vuurkolom aan.